

3: 15 settembre 1946 - 13 maggio 1947.

ENRI

(Marca Registrada)
Cuaderno Núm. 051

50 HOJAS

6 d' octubre

La vida pot ésser trista i hi ha
~~manances~~ tardes per a saber-ho.

Però l' experiència que he pt de
retirar-me de mi mateix, a mi mateix
enfora de mi mateix, m' allunya de
tot perill massa meu.

Casi un mes (eu sembla) ha passat
des de que vaig cloure, amb els darrers
fulls de la última llibreta, tant la
comprovació, la consciència de les me-
res limitacions, com la recerca d'ob-
livió que, a través de tants llitges i
de tant extenses desfets, acabava allí,
entre el suïcidi i l'abandó. Però
quin lleu balanceig serí, suficient però
ignorant, per què fós esplèndidament
l'abandó (per què el suïcidi era
impossible) el verdader alliberament?

De fet, res de més serí (i una
efectiva mediocritat de tots aquests dies
me n'assegura la conquesta: la compro-
vació de la realitat sempre ha de
partir de les inferioritats) que aquestes
setmanes, a la meua vida.

No felicitat! Constantment vigila, per entre
el que vitalment lleugo al món, l'ombra.
Però és suficient de preciar-la, efectivament
memppear-la.

I poder és que, per mínimament que vigui,
visc ara per primera vegada; i per primera
vegada sé: què és la llibertat.

No la vida interior! Almenys, enfra
la problemàtica íntima de l'individu. La
vida mundana, generosament personal.

Interpretacions del Personatge

Una vida nascuda prematurament a la
descarrianga i no sé com ni fins abont col·la-
tarant-li la sensibilitat; però sensible, ni
amb fiur poder, però profundament: així
fou possible que la capacitat pel dolor
fou la primera llesta. Al punt per ésser
la primera rebetjada i per què, una
vida tota dolor i sense poguer comprendre,
fou devinada de la seva expansió. La
llesta per no ésser un mateix, per fugir,
defugir la pròpia energia fracassada perata
felicitat.

Però això és claratut sobre un mateix

han estat minuciosament afirmacions de mi mateix; tot i que la recerca del propi pès essencial ha estat el postulat primari. Més encara: aquest mi mateix ha quedat submergit, inutilitzat.

Jo no sé si efectivament han quedat submergides o han estat rompedes qualitats meves genials, autèntiques. Però ~~però~~ l'única dada és la falta d'equilibri que hi ha entre la meua insistència, radical insatisfacció i les possibilitats d'expansió i de perfecció de què disporo. Almenys, si no fos la realitat del meu record, que certament sempre assegura res, la interpretació hauria d'ésser: una voluntat insistent, sense il·lusió i ajuda de res, lluitant ~~entre~~ dins un eruc per a convertir-lo en jardí. ~~Així~~ Així és suficient per comprendre com no hi ha possibilitats de selva, i menys de virginitat.

Ara bé: una ascussió cap a la seguretat nascuda fins a la intemperie, ha d'ésser forçosament lenta i ha de progressar per destil·lació, fracàs darrera fracàs, i no per abrocis; ha de perillar

continuament de falsificació i sobretot no podria transcendir la més estricta ortodòxia. Per tant, no podria donar el tomb a la realitat amb vol més ampli o més profund que el que haurà estat conseguit fins ara.

18 de febrer del 1947

Tot aquest temps he pogut comprovar l'èxit que ara fa quatre mesos i mig ja em donava confiança.

Però, en certa manera, he viscut massa "enfors de mi mateix", com vaig escriure. He perdut contacte amb la profunditat de la meua actitud de llavors i he oblidat massa depressa experiències posteriors que eren més que la simple repetició, eren ja com una espècie de vida total.

Pel que recorde, el valor d'aquella llibertat consistia en poques viures, però, més aprop de les meves aspiracions. Abandonava al "casus" la major part de la meua vida, i em limitava a valorar la mínima part més pròxima, només allò

que, normalment, podria efectivament aconseguir amb certa disciplina - i sense ansietat. Sense rebutjar res del que pogués sobrevindre, limitava al mínim i més valgar les meves intencions.

D'aquesta forma, acordava les meves intencions a les meves possibilitats. Així vaig aconseguir un equilibri que, al mateix temps, vulnerava autènticament el meu món, en resignava i, en alguns moments, em proporcionava una alegria serena. Les discordàncies que la meua ansietat descobria ^{al} meu voltant, quedaven abstrides, superades, per la generositat que fàcilment, flueïa de la meua vida.

L'important era aquest equilibri que, per primera vegada, em permetia veure, des de mi mateix, el món; per això pensava que hauria conseguit la meua llibertat: era jo mateix qui em governava.

Aquesta decisió pròpia, aquesta afirmació vital que representava cada acte de la vida, no l'havia tingut mai. Era ja prova i pensó que només això ja era per mi magnífic. Pogueu ésser, a la fi, sincers!

19 de febrer

Per un esforç de la meua voluntat havia conseguit pensar fins al fons la meua situació i era volguent, per la força de l'evidència, que ni'importava aquella limitació, que en deixava anar a mi mateix fora de mi mateix, en les lectures i en el treball sense ansietat, satisfet. Comptava en que hauria d'ésser només aquesta voluntat el que sostingués el meu equilibri. Per això creia que era impossible que de mi flúís res d'altre que allò mateix que, serena i conscientment, trobava al món. No esperava traspasar de la realitat donada; la meua missió consistia exclusivament en distil·lar-la i apropiar-me-la pas a pas, lentament, sincerament, espargidament.

Com no havia de tenir èxit! Efectivament, aquest equilibri ja és meu; ha estat natural en mi, fins al punt de perdre la consciència de les seves bases, de l'autèntica força que el sostenia. Només per això pot estar en perill: puc equivocar-me altre cop, perdre el sentit radical de la vida que ara ja no conseguixo veure.

No tinc experiència, domini.

Peix vaig aconseguir qualsevol de més profund. Sentia la vida amb una profunditat quasi absoluta, amb una passió de veritat, d'evidència com mai l'he sentit i com poques vegades ha estat sentida per ningú. Em sentia a mi mateix com un absolut i al món, però, com una realitat concreta, despullada de tot hàbit, com la creació que cada vida pot aconseguir. La meua definitiva responsabilitat davant de la vida!

Això ja era nou, era la meua autèntica fluència.

Peix això ja és recort i, encara, recort mort. En realitat, ni d'alloï ni de la meua presència actual en tinc més que un paisatge sense relleu. L'únic que ha tingut certa vivacitat que m'ha fet esciure és, un moment, un problema de originalitat que s'em presenta davant de l'existencialisme. El manifest de Sartre a Temps Nouveaux expressa, molt bé, exactament aquesta experiència.

Peix tanques això em preocupa. Només que la lectura d'aquest manifest m'ha despertat la necessitat de tornar a

viue profundament la nova realitat en el món, el veritable tema, el tema radical també, de les preocupacions a què ni'he referit i de la ansietat que sento no conseguir viure.

I, per què no dir-ho, dubto també de que no caigui altre cop en el desconsort. El que no vull és que aquesta espècie de memorandum íntim esdevingui, com ho han estat els anteriors, només un pretext per provar de retindre'm sincerament, dia darrera dia, sense conseguir-ho mai; de forma que només tingui una evidència, encara més brutal que el silenci, del meu fracàs, - almenys, no serà altre cosa que un dipòsit de la infelicitat.

Tremolo: com s'anubla tot això, fins i tot per l'estil, a allò d'abans! Comença l'ansietat, i la irrealització de la vida, que ja només existeix aquí. No, val més que no busqui, que oblidí - que estudiï Dret Civil. Però la incapacitat que tinc per l'abandó, quan és resignació sense compensació d'esperança!

9 d'abril, dimecres

Em decideixo a escriure el que vagi fent cada dia, encara que sigui banalitat. Ara estic segur de que més tard, quan el passat em vagi desapareguent, tindrè necessitat de rellegir-lo.

No sé si sabré agafar la meua vida i escriure d'una manera suggestiva. Segurament escriure' truíeries i no sabré dir el que calgui dir per conservar sincerament la realitat. Ara mateix, no sé què diria del que em fa escriure; m'ajuda, m'impulsa això que he dit, però no hauria pres aquesta decisió si ~~no~~ a "Sascha" no hagués trobat l'exemple. Però és que també ara estava fullejant "El Hito de Adolescente" i m'he sentit trist vagament del meu passat; hi hà coses que no adonixo, com a il·luminacions de coses oblidades que m'envolten de tristesa; les sento diferents de com jo sóc ara, però hi estic tan lligat! Ja fa molts dies que estic desconcertat, no veig clara les coses de la meua

vida; potser escrivint arribaré a algun resultat. Pense que el novembre passat em va semblar que no em calia res més, que només calia anar progressant per un camí errènt per arribar a la claredat. Això ja ho he oblidat i em falta. Per tot això seic.

El dilluns vaig marxar de Augsburg, després de les vacances de Pasqua. Venia amb ganes d'arribar a Barcelona, per qui podria veure a Rudi Grawé i per qui aquí estic millor.

Al teu em vaig trobar amb la Rosa Fort; el viupí estava molt plè i li vaig donar el meu seient. Ella es va empenyar en que segués entre ella i un noiet que ocupava prou espai al costat de la finestra. Més o menys, vaig poguer dir alguns coses. Li vaig dir que sabia que al ball del dissabte de Glòria estava molt guapa (en realitat el Gabriel havia dit que estava "excitant" o alguna cosa semblant). Vam parlar de la seva germana, que és a Leorn,

i dels banys de Salou i de unil fontaneries. No m'interessava gens; com sempre, no sabia que dir-li, però s'animada i m'anava encoratjant. Però en realitat això no te sentit per mi; amb les veies casi mai sento altre necessitat que la de no fer un paper ridícul; i si m'hi enteneixo alguns vegada, no passa d'aquí. També' em va preguntar que estudiava i si vivia a Barcelona; ella (banalitats) s'hi perdia, diguei. Bé, jo tanque coneixigaire més fora del centre, ni m'hi diverteixo massa. I tot per l'estil. No m'irita ni em satisfà tanque, e' clar, recordar-ho ana tot això; m'e' igual.

Vaig aprofitar l'oçasió de que arribava una noia que anava, amb ella i un altre personatge a... no sé ahont, a una platja de per allí, a passar el dilluns de Pasgüia, per aixecar-me. Ja s'acostava, ja era allí, temebund, el silenci.

Aquella estona, que estava diet

mirant el paisatge que fugia, amb
olivers plens de verd, deliciosos, em
vingui ~~em~~ una certa felicitat speran-
çada, com la primavera que me
la duia. Qui em puc fer ara d'allò?
No res.

Anci passant temps, i altre cops
ving haver de seure al costat de
la Rosa Fort. Per omplir i passar temps
ving pensar que era un recurs donar-
li una tarjeta amb el meu telèfon,
per que quan vingés a Barcelona, ~~se~~
em telefonés i així no hagués de
perdre's. Em deprimiu, ~~to~~ l'hivern
doncs per això. Però qui podria
semblar-li a ella? No li importun-
cia, però és una de tantes fontaines
que puc fer en un dia. Aquí està
l'important, si m'he de preocupar
per totes les fontaines que sóc capaç
de fer en un dia. Em Rudi em diu
que l'important és viure, i no jut-
jar la vida; "peut-être". Però no se
dependrien del meu hàbit de ven-
re'm exageradament en les situacions
ridícules en què em trobo.

Per fi, van arribar al seu poblet i em van deixar tranquil. Davant meu tenia una senyora d'uns cinquanta anys o menys, la mare, semblava del uriet que tenia al costat. Aquesta senyora parlava, parlava; feia comentaris sobre tot i en tot s'ficava. No sé si és per què no era desagradable o per què era la mare d'aquest uriet, que no em molestar. Casi tot ho aguantava un senyor gris i suau que seia al seu costat, tranquil, diferent, sense ansietat. Ella va parlar d'una carretera molt difícil, cap a la província de Girón; "Oh! jo allò ho tinc molt corugat..." deia ell i callava, sense aclariments.

Però no calien; no interessaven a ningú; només calia que somrigués i acotés el cap, de tant en tant. Jo em dedicava al uriet del meu costat. Estava dormint, arrepenjat a la finestra amb el colze i de tant en tant m'esforçava per mirar-lo a la cara, dissimulant. Tenia una pell blanca, fina i els seus pantalons curts

deixaven les canes casi nues del tot
netes i suaus deliciosament (ara pen-
sent-li, m'excito; i no obstant,
llavors l'anava estimant sense so-
tracs, sense intervenció de la sexual-
litat). Després, quan es va despertar,
vuis provar de parlar-li una mica,
però casi novís ho vuis pensar, per-
què no conseguia dis-li res. A més,
la seva mare el·li al davant em
retenia. Que simpàtic era! fins
i tot quan em va tirar mitja tuita
del seu dinar a sobre, no em
va semblar més que un petit
deu, adorable. Eh bien! no obstant
repetixo que era amb tota purpa.
Vet aquí: li vaig dir un cop: "mira
quin barco!"; una altra vegada,
quan ell em va dir que veia
molta aigua jo li vuis assegurar
que no se la beuia pas tota; i
després ell va assegurar, al passar
per Hospital, el campament de l'es-
glésia ahont ell anava; i potser
vau dir alguna cosa més, sobre
les carxofes, si la caca i el riu que

ho inunda tot i l'aigera que
"arriba fins al tombant del carrer".
Però és més. Segurament no el veurí
mai més; però és suficient que l'ha-
gi tingut al costat almenys una ve-
gada. I no és que m'impresionés
especialment: devia tenir uns vore
cents i a mi m'agraden als tretze
o catorze; però això va passar el
dilluns i això he d'annotar-lo.

Jo ja sabia que la seva mare
em preguntaria qui era jo; havia a-
nat a passar la setmana santa a
Reus i casi no trobava a ningú
igual que "abans"; ja m'havia pre-
guntat qui era la Rosa Fort i tro-
bava que s'assemblava a la seva mare.
Doncs bé, al final m'ho va dir:
" Tu ets el fill de l'Amàlia Fort,
veritat?" Ella era la dona del
Vilanova de la Sedra. "Ah!...", vaig
dir jo: jo no se' qui és — qui era,
per qui és mort — el Vilanova de
la Sedra. Però no calia. Em va es-
plicar que havia viscut a davant
de casa nostra, a l'"arrabal" i

que em havia vist de petits. També havia estat un estiu, després de la guerra, al "mas del Victor", feut l'idiot, deia ella. M'agradava que hi fóssin ara. Vaig despedir-me efusivament de la senyora i del seu fill, que - oh dolor! - em va viat no em va fer cas. I al passar per davant de la seva finestra, ja a l'auèu, vaig fer un magnífic salut - em va semblar que quedava bé.

Ja era a Barcelona. La dispenja - em va fer a les 4 de la tarda - era als "toros", i havia deixat tot tancat. La "tia" era, sola, la que em rebria. Em va fer, per primera vegada, el drama que ja havia de tenir. La "sobrina" era la perversa. Però no vull entretindre'm en això. Segurament tenia raó, la "tia" - però a mi m'ho va molestar - i segurament vaig ser insensible. Però casi sempre ho sóc, valgui o no valgui.

Vaig telefonar a Herr greve. I

cap a 2/4 de 5 ja era a casa
seu. Però és tard i demà tinc
Hisenda. No he fet ni la desena
part de la feina, però he passat
molt de temps.

10 d'abril, dijous

Sóc feliç, amb una pora solta ab-
soluta. És absurd: sé que m'he de morir
i que aquesta experiència de la mort
l'he viscuda; creia, i m'estranyo que no
sigui així, ~~que~~ que d'aquest fet m'havien
de quedar almenys una sensació, tan
pels moments de felicitat com pels
moments desesperats. Però, absurda-
ment, sense que me n'adoni, sóc,
feliç. Em sembla — i així ja és
interpretació — que torno a usar
capaç de veure com en un fruit,
d'una manera directa sobre les coses
(les coses de la banalitat) sense
interposicions crítiques. Em vaig
acostumant a deixar anar la vida
al seu atzar; per això ara començo
se'n dir: reurem.

He de continuar amb la narració

del dilluns.

Rudi (eu costa aomenar-lo així; com si tingues necessitat de prendre-li el pel, i ell per la seva part no em permet veure'l seriosament, només em ve' be' dir-li Herr Grewé o, no se' per quin acudit, "Don Julián"), Rudi, doncs, estava nerviós, incompreensible. Puc, com sempre. Ara amb una butxa d'interior i em vanue instal·lar en una espècie de recó del menjador amb tot de finestres que donen al jardí. Em va anar enviant llibres (Ortega i Neruda). Després va portar uns paquets de papers; em va llegir uns versos, poc "serres", però simpàtics; també tenia un parell de farses de "guisnot" que deia haver-les escrites als deu anys - en vaig llegir una, meravellósament mal~~e~~ escrita. També hi havia tornos de diari, en quartill, de l'època del batxillerat. Propòsits! Aprofitar el temps. I propòsits en relació a les pràctiques religioses; ell, afeu, si així es pot dir.

Però l'important és que no li havia
mancat de que entengués iès d'ell. Eu
ve dir que el dia anterior havia estat
plorant. Per què? "No lo sé". Sem-
pre respon el mateix. I jo tampoc
puc saber-ho. Aquests dies de vacan-
ces em ve enviar una carta, que em
vi entusiasmar; plena de gràcia, de
ximpleries prodigioses: l'estimava cari-
del tot, sense reserves. Però, amb
ell, no tinc possibilitat de rellegir-li
els acudits i de satisfer-me noves
en la preser arbitrària del seu spe-
rit. Fug, fug, per mi. I el que
vull és robar la seva ànima.

Vaig veure els llibres que tenia. Ben
pobra cosa. Bastants llibres interes-
sants - però que poc ha d'haver llegit,
si noves ha llegit el que té. Sobre-
tot - que poca literatura de classe!

Amb això eren les vuit. Varem
sortir a donar torubs per la place
Calvo Sotelo. Volia dir-me alguna
cosa sobre els seus estudis. Eu ve
dir que estava amb una ansietat

que el molestava, però no varem arribar a aclarir de qui es tractava. Probablement, dient tonteries vaig allunyar una possible ~~relació~~ confiança - només la satisfacció per ell de descarregar-se una preocupació. Yo començava a estar ansios. Volia dir alguna cosa que no sabia ben bé que era. Potser ho explico massa abstractament, però no recordo el que deien.

Després nos varem ajuntar ~~entre~~ els arbres de la plaça, en un oïó amagat. Vaig dir-li que aquest estiu haviem d'organitzar una gran festa; haviem de fer una excursió que durés dies o alguna cosa semblant. Però ell es va adelantar i la va organitzar mentre parlàvem. Des de llavors ja no varem dir res, parlant sense parar. Vaig oblidar tot el que "volia dir" i només sé que parlava, parlava sense adonar-me'n.

Varem aixecar-nos i varem anar baixant la Diagonal. Després vaig prendre el tramvia. Bruna i i, Herz i Sewe.

13 d'abril, diumenge

No em veig en cor de continuar el relat de tota la setmana. No acabaria mai. I ~~sembla~~ em sembla que faia inútil que ho resumís en cada cosa que veig fer aquests dies, perquè l'important és el que he anat notant o pensant al veure i no els actes mateixos.

Ahí veig anar a la reunió d'en Tapies. Hi havia en Cuixart, en Pradella, i més tard en Pons i a més un noi de 17 anys, alt i infantil (per mi), en Francesc Barba o "Cuqui". Veig trobar al carrer en Cuixart i de seguida va ésser allí en Tapies, que ems obria la porta; mentre esperàvem que arribés en Pradella en Cuixart va dir d'aquest: "Té una boca com una boca de dona i per això l'Antonio és l'únic llloc alunt no li fa petons". En Tapies sembla resignat, potser sense adonar-se'n, a aquest estil de bromar d'en Cuixart; en tot cas en Cuixart és -més aviat vol ésser-ho- fetotje; aquesta manera d'amenitzar

el pas del temps és habitual en ell. Vol-
dria que em repugnés, però en l'ocasió
m'hi enfoco amb senzillesa. D'altra
banda, vaig notant que l'enginy d'a-
quest estil és el més corrent i habitual.

Vaig tenir la sort d'apar passè-
blement eufòric i vaig apar resistent d'a-
questa forma les cinc hores que va
durar la reunió. No estava en cap
manera perdut dintre d'altre, que no
m'interessava gens. Al contrari, hi
estava còmode; ja és habitual: abans em
distreien els llibres; ara em distreu la
gent que parla al meu voltant, sense
que jo hi intervingui casi gens. A més,
m'atreia en "Cugui", com li vol dir
en Tapies. És un noi magnífic. En
l'encarregat de repartir el formatge.
Tot el que voldria escriure!... Estic
causat i m'irrita el que he escrit. És
fals i imbècil. Abandono; aviat dor-
miré.

5 de maig, 1 de la nit

Estic tranquil, amb alegria interior, vasa i poc justificada. Fa una setmana llegint l'article de Ribes "Sòcrates davant dels seus jutges" vaig trobar de nou la "personalitat", el meu tema redemptor. Estic causat, no vull esforçar-me a pensar sobre això i en pensar com he sortit del maragme que m'astava dominant. Sé que no està bé: aquest diari no em servirà de res si un dia dic que estic tranquil i seré; però em costaria massa esforç.

El dimecres vaig tindre una conversa interessant amb en Ferrant. Em va concedir baixes del seu fons retòric i vaig veure que era un home de carn i ossos iguals als de tot hom. Em desconcertava com una espècie de misteri la seva "puresa"; però un dia em semblava escenografia, plena de bona voluntat, això sí. Sempre fent el seu personatge, creia jo; i a més veia que ni ell mateix veia res.

d'altre que el que representava, a la seva vida. Això és l'important, i per aquí em molestava; hi veia la més enorme falsedat, la més pretenciosa, la del que no es veu mai ni en ridícul, ni en profumament ni en autèntica alegria. És interessant ^{el gest:} ~~que~~ creia que tot el que citava de lectures, coneixements etc., que tota la seva cultura era només fantasia i "buco" sobre la ignorància més despreciable, la del que no ^{la recom-} ~~recom-~~ ^{meix,} quan hi està; em feia l'efecte que tot ho tenia arreglat d'una manera equivalent als llibres "Para brillar en sociedad"; em canvi, sense conscientut de que ell m'ho feia remarcar, amb la conversa que varem tenir, vaig veure inconscientment (només canviant la meua perspectiva sobre ell) que era autènticament una persona que havia llegit molt, i molt més del corrent entre els que creuen haver llegit. (Quina expressió! Quan aprendrà a escriure!...).

Li vaig fer una sèrie de preguntes, amb intenció de violentar-lo, d'èsser

pesat. El vaig obligar a ficar-se a la realitat, a parlar de la realitat, a no saltar verbalment enfora de la realitat. I a la fi va quedar clar que tota la seva "facunde" era un més fume, fins i tot per ell mateix. I, cosa important, que no és verge. Des d'ara, almenys amb mi, té dret a parlar de dones; i jo tinc l'obligació de callar.

Deixo el detall de la conversa, encara que sigui el més important. La vaga conclusió és de que Don Jaume Ferrant sap que existeixen bastons de vells i de que ho sap molt millor que la major part; és a dir que és un noi excellent, encara que no sigui "un muchacho excelente".

Finalment, dues observacions: la primera, que si li hagués tingut més simpatia, probablement no se m'hauria presentat el problema i no m'hauria preocupat d' aclarir-lo. La segona: que no obstant jo sabia que ell tenia una "vida secreta" que en aquest cas ^{corresponia} ~~va~~ a la vida pública de tots;

ja li vaig dir, i ell hi estava retòricament d'acord; ara be', jo em referia a la seva vida, apart i contra i a pesar de la retòrica, del seu romuí íntim, que en ell és públic.

Per casualitat he parlat d'en Ferrant. Em volia dedicar a parlar d'un grege. Pudi, àngel, criatura! De tant en tant, fent un esforç, és l'única persona que arribo a estimar quan li parlo; és la que més estimo, quan només hi penso sense veure'l, única manera en què puc estimar.

El dissabte, fa vuit dies (avui és diumenge) varem passejar pel Parc.

Avui ha toruat d'una expansió de tres dies per l'Euepordà. Venia sublim; avui ha fet més que mai el seu ràpid moviment de braços, com un capellà que aixeca l'hostia, girant el cap torçant i exclamant "chico!" i quan ja tot ell és culminació d'alegria i sembla que hagi d'entregar el uen amb safata, inicia amb una inclinació de cap la retirada, els

ulls e, contrauen, i les mans e, separen,
cauen els braços, en un gest d'im-
potència: no, és manca bell, no hi
hi ha paraules per dir-ho.

Per allí, en una aventura
per la platja, va trobar un noi de
16 anys (12, reals), negre com el pe-
cat, que cantava i era el follet
del mar i la terra. Parlava amb
entusiasme i joia. Amb en Costa-
freda, heu seguit com si la seva
borna (que no era seva) sobre el
seu amor; no era veritat, però sem-
blava que fos veritat, de tant entu-
siasme.

De vegades caic en la fanta-
sia de creure o de volguer creure
que és pederasta com jo; i en a-
quests moments, penso ajudar-lo, si
hi hagués dificultat, a caure en-
terament de la meua banda. Però
sé amb evidència que no ho és. A
més, no tinc per ell cap atracció
sexual, almenys directament. I, per
últim, en aquest aspecte, fa temps

que no tinc set de "péssecs". La meua sexualitat està absurdament ~~col·locada~~ de banda. Només, de tant en tant, per hàbit... Per això no puc buscar, no tinc necessitat de derivar cap a ell la satisfacció del desig. He d'abandonar, doncs, tota idea en aquell sentit.

M'agradaria llegir això quan toqui a visitar-me la mort (fa temps que l'espero i no hà de tugar gaire). És la trivialitat absoluta; -probablement, és la meua vida.

5 de maig

Rès més que la vida habitual. Però cap a les 7 de la tarda ha vingut en Jordi a l'Ateneu. Hem anat al jardí a parlar; després ens hem endut en Costafreda al 2ª pis, al soló del piano. Conversa tallada, plena de silencis, fins que en Rudi ha incitat en Costafreda a parlar de si mateix: era poeta? Ens ha parlat de Brousson com a prototipus de l'home sensible, grec i lliure que, quan li preguntem què fa, respon: "Soy poeta". En canvi, ens ha parlat de les seves dificultats aquí a Barcelona, sense els amics poetes, amb la seva mare, que li impedeix moralment que ho abandoni tot per dedicar-se a la poesia. Aquí ha saltat el "què tenim de comè?" de Jesús. És entusiasta, sensible i intel·ligent; però ni estic separat completament.

Després, en Rudi ha posat, també, el tema d'en Ferrant sobre el "tapete". En Costafreda n'ha dit el mateix grec d'altre jo escriu; i de més ha par-

lat amb una idea claríssima del que és la formació personal.

És important per mi seria aconseguir cada nit l'entusiasme per pensar profundament sobre el que vagi fent cada dia. Això que faig, d'esciure abandonadament els actes ^{deixats} importants, és casi inútil. Hi ha molt d'impalpable que rodeja al meu voltant, que la peresa no em deixa recollir-lo. Vol-dria esgotar-me seriadament cada nit per poder dormir fatigat però tranquil.

En Costafreda ha parlat dels seus dubtes interiors sobre si mateix, sobre la seva capacitat per ésser eterna-
ment el que vol ésser: poeta, amb una fluència natural, excel·lent, evident. He pensat amb el que jo vagament recordo que deuria fa 3 o 4 anys dintre meu i he cregut que era el mateix; però em desconcerta pensar en que jo hauria estat incapaç de veure clarament dintre meu els termes del problema i ~~amb~~ d'expressar-me d'una manera

verosimil, sobretot quan en Costafreda
pot ésser que també tingui la mateixa
confusió que jo tenia. En disconcerta
en general veure que en Ferrant, en
Grewe, en Costafreda i també (per què
no?) en Maella, es tenen a si ma-
teixos molt més del que jo llavors
arribava a pensar-me, i de vegades
més del que ara aconseguim veure
en mi mateix. Però potser en
definició no es tenen de cap ma-
nera (menys en Maella? - a pesar
del que em sembla veure de la re-
vu "falsetut") i només és goig
de veure fàcilment, de "cansa bé",
d'"ésser aptes" pel que intenten el
que em sembla exit interior en
ells.

El que m'ha recordat en Costa-
feda és el meu constant "volguer
i no poder", casi un d'intents,
disconcertat, abandonat i ansios,
de fa 4 anys. Aquella tragèdia sense
glòria de l'home perdut en la
seua incapacitat, inexperimentat,

foell i solitari, que jo era.

Voldria veure la meua vida. L'he perduda, des de que "viu". Si de vegades encara em trobo idealment no se'ns de l'olor de la meua sang.

I aquest "viure" d'ara és gradualment miserable, no val una punyeta; valdria més tornar a la solitud.

Ara, posant ordre en un calaix, se m'ha desenterrat el catàleg de l'exposició de Jordi Mercadé "del 16 al 29 de novembre de 1946"; galeria Pictòria... Hi tinc apuntada l'adreça d'en Cuixant; veudo que per aquells dies la mare i el Gabriel van viure a Barcelona: el pare i l'Àngels, encara a Madrid. Però tot això ho tenia enterrat a la memòria i ara m'ha trobat estranyament...

Recordar, després dels exàmens tot aquest curs...

Hi ha moltes coses que hauria volgut dir i que se m'han anat escapant. Ho sento, però unes a la regió de l'experiència.

Eia, sobretot, una cosa que m' havia de fer escriure molt, em sembla que sobre en Ferrant. Només s'hi capia, de moltar amb una exclamació: Collons!...

dijous, 8 de maig

Una cosa pot ésser negre per què tots els ocells del món pateixin del cor. Voldria poder escriure agenollat a en Cugui, voldria conèixe'l per poder sentir fins a la mort l'alegria d'ésser per ell, ara que està malalt i té 17 anys. Voldria poder-me haver enamorat d'ell, l'únic àngel.

El dimarts, al migdia, enfonsat alegrement, confiadament en el repòs de la xerrameca banal, en la companyia de Rudi, Tapic, Jacar, Cuixart. Cervesa al termini, després de visitar exposicions (Rosario de Velasco). A la tarda, després de llari, amb en Gispert i en Cuixart, altre cop amb Rosario de Velasco i després vagar perduts, sense voler decidir-nos a deixar-los. A

les vuit, amb en físpert, a casa de Guatè. Em va donar a llegir una correspondència amb un amic seu, de l'estiu passat. Em feia una persona que estima els seus amics. Certeza entusiasta, voluntariosa, vital: Nietzsche; molt ben escrit. Imagina del pit obert com un llibre, amb les ungles que separen l'estructura per qui més es pugui sentir el crit: "Vox felix!".

Em va sorprendre veure els mateixos temes de la meua preocupació, l'estiu passat. Però després he pensat que era molt diferent: ell parlava d'un entusiasme in-junt per la vida real, un entusiasme genuí i innecessari. Per tant, perfectament abandonable i, efectivament, abandonat: ara el seu tema ha estat el somni. Em convi per mi era una necessitat, l'única sortida a una situació d'ofec i de pasap intensament sentida, fins a la desesperació - i plena de desconfiança. Ara, la vida (el que m'interessa de la vida, que és el

vivre-la i per tant el veure-la) se
m'escapa, en fug. Sensació de
que es perd dia a dia la reali-
tat; de que s'està bé per moltes
coses que amb un esforç es podien
veure - i viure; però sensació des-
concertada, asèptica casi, sense
dolor ni patetisme, com un estu-
por que de res priva - almenys
de part enfora, de part ~~de~~ enfora
de l'ànima també. Voldria estar
destinat a morir, d'una manera
real.

Ahí, gairebé només d'en Ferrant
vaig rebre vida. Des de la conversa
decisiva de feia pocs dies li he a-
grat simpatia. És admirable. Al
matí vam parlar d'en Costapeda,
amb exactitud, com el dia anterior
parlant d'en Ferrant veient exacte
en Costapeda. (Ara m'adono de
que no era ahí, sinó el dimarts,
al matí, que vam parlar d'en
Costapeda.) Deixo el secret d'en Costu-
peda per un altre dia.

Ahij a la tarda explicava el seu "moment perfecte" del matí, amb una uvia, pel jardí de la Universitat: "Sumando te causas de besos que sepan a Registro de la Propiedad y quieras encontrar besos que sepan a primavera, ven a mí". És prodigiosament abundant, però és admirable.

Ahuj he sentit l'alegria d'agost estiu, que podria estar tranquil. Havia oblidat que per cada estiu en quedava la solitud i el goig de viure. Però m'ho he de guanyar, treballant, treballant molt, agusts vint o vint-i-cinc dies que queden. No he tingut encara l'angoixa dels exàmens, però he començat a estudiar una mica. No veig gens clar el resultat: tenc un fracàs complet.

Viuc de veure "Serenade" de Willi Forst. El cine m'aburreix, però la pel·lícula és gairebé perfecta.

10 de maig, dissabte, 3 de la matinalada

Aquest diari em serveix comés per expulsar i reconèixer la meua insatisfacció. Escric sobretot, en la motivació més profunda i, per tant, menys aparent, per veure de trobar quelcom de més preciós que el que veig de la meua vida, de trobar-lo casualment, mentre escric. Ara, potser, el pòquer dir això, que és real, que és sincer, m'alleuysa de l'actitut normal d'aquest diari. Però en la feina de cada dia estic sempre de ple en la sensació de què ja parlava un d'aquests dies: una sensació de pèrdua, d'allunyament, d'amagament de la meua vida; com si existís darrers del que se'm presenta a la superfície un secret presentit i que no arriba a alcançar-se, el secret de la realitat de la meua vida, que m'avergonyeix i em desitja davant del que habitualment escric.

Em falta "l'harmonia de la persona de la qual flueix naturalment la veritat i la bellesa". Em manquen les

"intencions". Aquest món sense valors, sense virtuts ni vicis (els "peccats" indifereents) és només l'ambient d'un món continuat, els fantasmes oferts a la memòria irrealitat, completament penetrable, fantasmal també, sense reaccions. Només el diuoni que vigila, la memòria, el record del Paradís perdut, inquietu el meu abandonat.

Si no fos per qui se que més tard voldria recordar aquests dies, tots els dies del passat, no escriuria res aquí. Escric per l'obligació de complir amb el meu futur, per no haver de sentir altre cop, com altres vegades, el greu de no tenir res on apocar-me per recordar. Però res del que he escrit aquests dies (excepte potser el del 9 d'abril) m'ha interessat al consignar-lo aquí. A l'escriure, però, espero alguna cosa; espero veure'm d'alguna manera, penjar una mica més endins, conduït potser per l'atrac del que vagi recordant de cada dia; espero trobar, revivir la realitat del dia, com ara en un-

bla que ho he conseguit.

Ha de tenir algun interès a-
pirar-me en aquesta insatisfacció; a-
delantur la realitat d'una ansietat
voluntaria per trobar quelcom de
superior, però partint del descontent
i de la més gran absència de real
ansietat; partint del buit. Aquesta
vaguetat, aquesta absència de la mort,
que és ara la meua vida, és real.
Caldría recollir-la, aquesta realitat.
Es això el que ara jo visc, i, si més
no, per l'irrenunciable que és, és
un absolut, quelcom de definitiu.
Però potser no està plantejat de for-
ma que sigui possible; en efecte,
recollir-ho és ja comprendre-ho ~~¶~~
i això vol dir dir (com, per mi-
serablement que sigui, ara em passa)
superar-ho, ja que desaparirà el més
important: la falsedat, l'através,
el descontent dels actes, i la in-
comprensió de la situació a la base,
la il·luminació, el caos de les coses.
Es el mateix problema que es pre-

seuta a "La Nausée": aquell home, pr-
dut; sense ànima, no pot veure's a
sí mateix com es veu, amb l'agudesa
amb què es coneixia. Per comprendre
el món propi és necessari comprendre
tot el món: s'és, sempre, el que no
s'és. No hi pot haver novel·la, com
a "La Nausée", autobiogràfica, quan
el narrador és incapaç, per defini-
ció de veure els seus actes, retallats
sobre tota la realitat. I a "La Nausée"
hi ha novel·la, aventura interior, ex-
plicada diàriament pel mateix prota-
gonista, d'un home separat del
món, absent i sense pès propi, sense
personalitat; unió amb recorts
de cultura. Aquest llibre fracassa per
què es perd l'efecte; no pot im-
pressionar com a retall de vida; un-
més té interès com a organització
de certes visions sobre la vida i
per certs anàlisis fragmentaris de
moments vitals.

He partit, per arribar a les
conclusions anteriors, d'una efectiva

i meua situació de desconcert. He anat a sentir una obra de Honnegger i la qüestió era per mi llavors, comprendre per què havia anat a sentir-la, i en trobar una justificació del meu acte, en situar-lo dintre mes exigències, d'unes intuïcions del meu ésser. Sobretot: quin sentit tenia que opinés sobre aquesta obra? M'havia agradat o no? A en Tanyes li he fet una explicació que, deixant de banda l'objectivitat, era satisfactoria; no es podia demanar més com a crítica. Però, què creia jo del que havia dit? Què m'importava a mi de la música de Honnegger i de qualsevol música? Realment, sentia que tot això no tenia resposta en la meua situació. Dir que m'havia agradat no tenia rellevància: no li era; l'havia escoltat i havia observat uns aspectes, però no li era. Com no sóc en lloc del món, ni amb ningú. Però m'afecta.

Aquesta experiència, de que les

cores no encaixen amb un mateix
i de que no s'encaixa amb les cores.
Consisteix en la gratuïtat absoluta. Res
no és res, més que el seu pas. No en
quedarà mai memòria, per què no
hi ha espectador que operi, ^{encaix que sigui} ~~almenys~~
amb la mirada solament. Però en
les interpretacions s'escapa la rea-
litat, - a base d'exageracions que
ho abandonen tot.

M'adoro.

dissabte, 10 de maig, mitja-nit

Aquest matí, després de joc, amb
en Maella i en Gruel, buscant d'escapar
al tercer: en Maella. Però en Gruel ha
marxat de repent; tan de repent, que
m'ha caigut l'ànima als peus: dolor,
tot el dolor que ara puc sentir; en-
fria el mateix efecte ~~de~~ que si m'ha-
gués abandonat per sempre.

He hagut de marxar, doncs, amb
en Maella. No he teneat a la Reunió
de Catalunya, com sempre. He refut,
potser en part obligant-me. Amb en
Maella hi tinc un problema pendent,

però avui no puc parlar-ne.

Anant a l'Ateneu, mirava ansiosament si per casualitat en trobàvem. (Article de Ruano a la "Vanguardia"; i articles d'Eugení d'Ors - Angel Maria Pascual - i R. Perpiñá Grau - Cambó - a "Aribu".)

Després de dinar l'he telefonat, i heu quedat en que ell em telefonaria després de mitja hora. Però a 2/4 de 5 he marxat a trobar el pare, sense haver parlat amb ell.

Amb el pare. Estic apart, amb tothom. Amb el pare, m'és impossible situar-me en la realitat. Segueixo la seva fantasia i em sembla que s'adorna de que tot el que diu cau en el buit; precisament la seva exageració no té sentit si no és dirigida a una resistència, que jo no li ofereixo. Només aguanto una estona l'excitació; després veuen els silencis que jo sóc incapaç de ^{discernir} ~~comprender~~ i que el

pare no pot omplir, per què no troba
"què" omplir: no sóc "partenaire". Tot
em riellicca per la superfície.

En feure es veu que m'estava
entretant perseguint per telèfon a l'A-
lenuu. Juan m'ho ha dit, he
telefonat, però ja no era a casa seva.

Després de sopar l'he telefonat,
i m'ha dit que no havia fet res
en tota la tarda: heu perdut una
tarda. Heu quedat en trobar-vo.

Eus heu trobat a la Plailla,
de Catalunya. Yo havia pujat entre
débils plors i débils alegries, casi
imperceptibles, pensant en ell. El
que m'havia dit per telèfon m'ha-
via fet desaparèixer la desesperació
del matí; altra cop tenia confiança.
Els plors i les alegries eren pensant
que li podria dir que l'estimava,
que erem amics, amics, dolçament.
~~El primer dia de la vida~~
~~agradava moltíssim i moltíssim~~
~~significava la vida~~

De primer, el seu estat d'ale-
gria, d'entusiasme balbucejant, m'ho

tallat el canvi. Fomrient, rient sense
folta, pel nivell de la seva felicitat,
s'escapava a la dolça tristesa que
era l'ambient de la meua declaració.
Heu anat a jeure a l'herba de
la plaça Calvo Sotelo, com ja una
altra vegada hauriem fet. Després,
m'he trobat ~~en un lloc~~ situat en
el que em convenia; però ja no era
necessari que declarés res. Només par-
lar. Tot el que ell deia era incohe-
rent, però era exactament el fris
de la seva ànima. I, avui, m'he
abandonat al somni. Esters de cansa a
l'herba, li he dit el que era neces-
sari d'amor i de camaraderia, din-
te d'un món de màgia, de pre-
sia, de fris interior, d'abandó a
la irrealitat, a tot el que omple
els escassos moments angèlics. Li deia,
en definitiva, el que era el Paradís
Perdut. Sé que no és això la rea-
litat. Però, ~~en un moment~~ ^{no obstant,} potser pel fet
de la mort, aquesta realitat de la
vida evident no és absoluta. La
mort fa absurda la realitat del hau-

via, però justifica com una realitat la
causó que ara s' canta sobre el trauma.
I, més endins, justifica el somni, la
imaginació, la vida màgica de la
infància. Pòquer estar-li d'entre, passar
de presentar-lo ~~de~~ atzarosament, a
evitar-li. Això és impossible. Però,
Dieu meu, si en Grete i jo ens estem
i ho volem fer!... Tot el que conse-
guir Tom Sawyer, la plenitud
del somni, l'èsser profundes en una
vida totalment agraïda.

Potsen unes de nit, mirant
al cel i estesa a l'herba, era capaç
de dir això i unes a ell podia dir-
ho. És real, és terriblement real que
ho he dit i que em saltava el cor
de dir-ho. He estat a punt de plorar
quan m'ha dit que havia d'anar
a casa seva.

Abans i després hem parlat
d'altres coses, però això em sembla l'únic
important.

Ha, davant meu, no sé si podria
restringir aquesta posició. M'entusiasma
la possibilitat i en certa manera la

la considero real, intentable, però
és tan decididament "el que no és",
el que no és donat! Estic confús.

12 de maig, dilluns

Sembla que la causa d'inertitud és
sobretot, el fons d'excés que sobre el pensa-
ment, la claretat mental, té la vida, excí
constituint, en part, de desigs vagues, d'as-
piracions irrealment supra dels límits, però ra-
dicalment limitades. La porció normal
és l'abandó, l'esperança. Quan l'esperança
manca, i la seva alegria i confiança, és
necessari refugiar-se en les possibilitats per-
sonals i, sobretot, apriar-se en el propi
interior, situant allí la vida, el goig -
i el despreci de tot el demés. Però és a-
questa una situació difícil, sobretot per que
desseguida sorgeix, allí mateix, el patàs.
Ja no és la desesperació aguda de tot
el vagament desitjat, confiadament esperat,
i no conseguit, sinó que l'hàbit d'un
mateix, la cambra oblidada i sempre present
sempre present d'un mateix, no pot
sostindre res més que una vulgaritat in-
sistent. Llavors, els problemes que, prodigiosos,

havien de sustindre l'atenció diària, perden pesa. L'estoic, que no es deixa afectar per l'exterior, porta a dintre la més obscura tristesa, la que es coneix a si mateix. La persona és en el món i el goig de viure és la capa de foment que esteuen sobre el món, però que del món ens venen, que el món, amb ajuda nostra, ens proporciona. És difícil, doncs, renovar dia a dia, dins un mateix, la novetat; éim, selva i alhora ordenador. L'ordenador, d'altra banda, vol immutabilitat: el goig suprem és la presa que ell té sobre si mateix, la formidable energia que el condueix. Però ve' que la vida és làbil; que allò que en un moment es situa aquí i aquí i aquí, poc temps després queda rebut i de nou és un caos sense vigilància. La vetlla infinita, que pogués incansablement seguir el pas, l'impetu i el retorn, de tot el que som!

Polses, quan una vegada s'ha dipositat la confiança en aquesta "retirada" vigilant i per imprevistió s'ha deixat anar la presa, el fracàs és més directe,

afecta més al més fonamental. És difícil retrobar l'esperança i el que queda, el propi cultiu, ha perdut seducció. És que, en definitiva, el que en un mateix es busca, no és el que en un mateix es pot trobar, sinó el que es pot fer. És allí, el més inalienable, el radicalment existent, l'afecció suprema i absoluta, que es construeix sobre una experiència, més s'ulla, casi, de la vida, com la presència eterna de la mort que vetlla sobre la nostra vida per què auri la fem, per què de tal manera la realitzem. A-bans de la mort, aquí cada home és tel qu'en lui-même l'éternité le change!

Es una culminació que es sosté en el propi drama i que, a la vegada, osté el propi drama, el justifica. Per això la seva condició és d'ésser sempre secret i, en certa manera ideal, de sempre canviar: és impossible banalitzar-lo, fer-lo patent indefinidament. La responsabilitat aprofunda el crea i aprofunda del misteri actual. No és possible sostindre'l present i un intent d'agustar-ne, per què necessàriament ha de fracassar, sembla

que hagi de fer-ho perdre tot. El home ha
regut ena definitivament la seva imatge
eterna. Però viu en el món!, i la vulgaritat
més repetida en el seu viure l'obliga a
oblidar-se i, pas a pas, a oblidar la
propia idea, el seu fi i el seu fi. A-
vós, quan l'home s'adona d'aquest
oblit, és el jugador que ha perdut l'últi-
ma carta. No esperava res d'ell mateix,
del seu atzar, però ho esperava tot d'ell,
era tot ell el seu projecte, submergit
ara en el dia a dia ~~que~~ cotidia.

Pot ell, després o abans d'aquesta
lentativa, però després de la desesperança,
submergir-se en el pur atzar? Fora ne-
cessari oblidar-se d'allò que vigila, fins
i tot mort, per què, a pesar de tot, ce-
lliu com a nostres, els nostres actes.

Es possible aquest oblit? Inevitablement,
la vida prendria un regust a cendra;
l'acceptació irresponsable, és a dir,
l'abandó de tota responsabilitat, portar-
ia dintre de si, constantment "allò que
no és de la pasta dels nostres somnis":
el que res absolutament fi propi, nostre,
per nostres inalienable. Allò mateix

que voldríem aconseguir, l'oblit de nosaltres mateixos, és el que no suportaríem, el que més i més ens enfonsaria en la desesperació i en la necessitat de fugir - i en la impossibilitat de decidir-nos a fugir. És que aquesta és la veritat: és per nosaltres mateixos, són nosaltres, estorçadament nosaltres, els que hem de fer la nostra vida, els que hem de justificar-nos, els que ens concedim el premi o la pena. La justificació consisteix en això: que la vida tingui un sentit i és l'home el que crea, il·lumina, afirma dia a dia el sentit de la seva vida. No podem apujar-nos en res, en cap principi, ni regla; abandonats de tot menys de la nostra angorxa, hem de crear desesperadament la responsabilitat de cada hora, de cada dia, la total responsabilitat de la nostra vida.

Estic en aquest estat d'incertesa. Li podria saber, moltes coses sobre la vida, però em domina la realitat i no tinc coratge per resoldre-la, veure-la, pensar tot el que podria veure a través de mi mateix. Tot el que veig d'abandó no m'ins-

pora, a pesar de tot, una reacció cap a la veritat. Caci mai vigilo; sempre dormo. Però no em permet plenitud, una constant i lleu inquietut, que és el meu de l'esper, no intentat.

Ara al migdia ha passat ràpidament, amb en Farregut, el tema de la mort. Ha parlat de la inutilitat de la glòria, la celebritat. He trobat, imprevistament, paraules justes: "per nosaltres, probablement el seu esforç per la glòria, és inútil. Per ells, no obstant, l'ambició era el contingut de la seva vida, i era en la glòria que trobaven tota la seva justificació. El seu punt de vista davant de la mort era aquest i era inevitable que el seu esforç estés dirigit per aquest punt de vista. Això no seria així si existís un fi total i general, convenient a tots; en aquest cas, cada vida individual seria un medi per aquell fi absolut."

Enorme, prodigiosa, conferència de Giannela, pastada amb la vida i l'ajuda intel·ligència. Tot, exactament, ho hauria dit jo, perquè és la veritat, però en Giannela

ho ha dit com calia; amb lirisme i violència, eficaçment, genialment.

13 de març, dimarts

Ahí em vaig adormir, amb la idea de que es podia explicar tot seguint el que em va suggerir l'article de Armand Puig a "Algol": la vida es devora a si mateixa.

L'ascensió a un resultat modifica la "situació" i d'aquí parteix, altre cop, la insatisfacció, l'ascensió ~~no~~ cap a un altre resultat. La vida "és", té contingut, en tant que està situada en el futur. D'aquí que no tinguin palpabilitat vital les coses conseguides: tot el conseguit és, ja, el que no és.

Un altre aspecte ~~com~~ és el de les coses limitades. Es qüestió de circumscriure constructivament el món, de donar sentit a la pròpia vida. Per això, ahir i avui he estat, de nou, operant intel·lectualment sobre les coses.

I amb això s'arriba a la tercera qüestió; ahir també, rellegint tot l'escrit aquests dies, ~~vaig~~ ^{vaig} adonar-me de que

s'havia opuat una inflexió cap a la intel·ligència. Comparant el que acabava d'observar amb el que veia, vaig veure clar el que, de les observacions del dissabte passat, m'havia tomat a créixer: la intel·ligència vigilant. El descobriment general, havia vist que d'aver-la abandonat procedia; i, gairebé sense volguer-ho, des d'aquell dia vaig situar-me altre cop en aquest punt d'entusiasme: la comprensió atenta.

Però hi ha dues coses: en primer lloc, és massa fàcilment que em creix la intel·lecció; el meu món ja està massa eligit en aquest sentit; tot el que veig ho alcanço. Ara, em sembla que el que veig és pobre, el meu món és pobre i d'objectes comptats. Per això, d'una part, és en el fons una intel·lecció falsa, de bases limitades, poc generosa; i, per altra banda, poc sèria, ja que la seva fàcilitat no la fa obligada i enèrgica i eficaç, resolutiva en definitiva, si no que és gairebé només un exercici.

I en segon lloc, és suficient aquest

"juicio" intel·lectual dels objectes? No
intervi el lèxic, l'"èvertuemant" mà-
gic i fantàstic, en un equilibri armò-
nic i complet? El mateix que he
escrit aquests dies, ara, fora de la
inquietut desconcertada que m'eu fetz
veure l'escassa consistència interior, té
no obstant a la meua vista un
valor líric que ho salva, una intenció
salvadora: la de les llores perdudes
per la intel·ligència però, pel ma-
teix dolor que la seva fugissera i
inconsistent presència d'elles em venia,
~~recuperades per la~~ lírica, de lírica me-
lancòlica i solitària.

Ara he obert els ulls amb el
recort exacte de tot això que ahir pensa-
va a l'adormir-me.

Hispènia, grec amb l'auxiliar, grec
amb el Dr. Cirac.

He parlat amb en Cristofreda,
en Castellet i en Sacristan de la confe-
rència de Girouletta i tots tres, a la
seua manera, però amb els mateixos ar-
guments, m'han negat que tingués

raó amb el meu entusiasme.

Després del llari a la tarda, entenent, en Gispert i jo, aporiant-nos mutuament, hem oblidat que teníem feines. Per allí vagant, fins a les vuit. Una veritat: que, en el fons, no tenia res serietat. A pesar de que, tant a l'un com a l'altre els estius, i avui sentia el meu afecte al parlar-los, els deixo en el seu punt i inconscientment em situo en la seva calma - oblidant la meua energia. Per això no se'n velen que amb en Gispert s'hagi parlat de poesia, ni que en Ferrant hagi estat vagant sobre unes confessions que m'havien de fer i després amb les noies i les canyons i tota la joia-polka. (Em sembla que he escrit una ximpleria, amb aquesta "veritat".)

Yo, sobretot, esperava en Juan i no sabia ben bé per què. Potser per què albir el vuit telefonar dues vegades sense poder-li parlar. Quan, a les vuit, en Juan ha sortit de l'examen, amb en Gispert i ell hem anat a l'Institut Itàlic, a sentir en Blasiers

Seu important (del Institut de Astrofísica
de París) que és un desgraciat. Allí
en feure ha recollit un tipus repugnant.
Vagar pel passeig de Gràcia. ~~Algunos~~
~~momentos, algunos momentos~~
~~algunos momentos.~~

Després de fer "Forajidos". No entenc
per què és necessari tanta violència.

